

Arrest

nr. 212 471 van 19 november 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op haar gekozen woonplaats bij
advocaat Vanessa HERMANS
Brusselsesteenweg 91/A
1785 MERCHTEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 14 november 2018 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de besluit van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 november 2018 tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 november 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat V. HERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij wordt op 2 oktober 2018 aangetroffen in illegaal verblijf. Op 3 oktober 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

1.2. Uit EURODAC-onderzoek blijkt dat de vingerafdrukken van de verzoekende partij in Italië geregistreerd werden op 18 juni 2018 omwille van het indienen van een asielaanvraag.

1.3. Op 18 oktober 2018 richten de Belgische autoriteiten een verzoek tot terugname aan de Italiaanse autoriteiten waarbij ze verwijzen naar artikel 18.1.b van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening).

1.4. De Italiaanse overheden worden, door het verzoek vermeld in punt 1.3. niet binnen de in artikel 25 (1) van de Dublin III-Verordening gestelde termijn te beantwoorden, verantwoordelijk voor de asielaanvraag van de verzoekende partij overeenkomstig artikel 25 (2) van voormelde verordening. Italië wordt hiervan op 5 november 2018 in kennis gesteld.

1.5. Op 8 november 2018 neemt de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een besluit tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 26, lid 1: Wanneer de aangezochte lidstaat instemt met de overname of de terugname van een verzoeker of een andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), stelt de verzoekende lidstaat de betrokkene in kennis van het besluit om hem over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat en, indien van toepassing, van het besluit om zijn verzoek om internationale bescherming niet te behandelen. Indien een juridisch adviseur of andere raadsman de betrokkene vertegenwoordigt, kunnen de lidstaten besluiten deze juridisch adviseur of raadsman in plaats van de betrokkene van het besluit in kennis te stellen en, indien van toepassing, het besluit aan de betrokkene mee te delen.

van Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend, wordt besloten dat de mevrouw, die verklaart te heten,

naam : G.

voornaam : R.

geboortedatum : 01.08.2000

nationaliteit : Eritrea

aliassen:

T. G., °01.01.2000, Eritrea

G. R., °17.06.2001, Eritrea

G. R., °06.05.2000, Eritrea

O. G., °06.06.2001, Eritrea

G. R., °01.08.2000, Eritrea

vastgehouden wordt te 127bis in Steenokkerzeel met het oog op overdracht aan Italië in toepassing van Verordening 604/2013.

REDEN VAN DE BESLISSING

Betrokkene werd vastgehouden in 127bis te Steenokkerzeel naar aanleiding van een positieve eurodac hit van Italië op 05.09.2018. Op 18.10.2018 werd er voor betrokkene een verzoek voor terugname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 25(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord waardoor Italië met toepassing van artikel 25(2) de verantwoordelijke lidstaat werd. Op 05.11.2018 werden de Italiaanse instanties door onze diensten op de hoogte gesteld van dit stilzwijgend akkoord van hun verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene.

Betrokkene verklaarde op 04.10.2018 en 16.10.2018 in het gesloten centrum 127bis te Steenokkerzeel niet dat ze een partner of kinderen heeft, ook heeft ze geen familieleden in België of in de andere lidstaten. Betrokkene verklaarde niet medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een verzoek om internationale bescherming op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een verzoek om internationale bescherming.

Het verzoek om internationale bescherming van betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Italië hem zonder meer zal repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft na zijn aankomst in Italië en vooraleer in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.

Betrokkene verklaarde op 04.10.2018 en 16.10.2018 in het gesloten centrum 127bis te Steenokkerzeel dat ze graag terug zou willen keren naar Italië. Op 06.11.2018 ondertekende ze bovendien een vrijwillige vertreksverklaring. De betrokkene maakte verder tijdens het verhoor geen gewag van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Italië die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens haar wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betrokkene verklaarde verder niet te kunnen terugkeren naar Eritrea omdat ze problemen heeft met de overheid. Er dient te worden opgemerkt dat deze informatie slaat op de redenen waarom betrokkene het land waarvan zij het staatsburgerschap verklaarde te bezitten of waar zij haar gewoonlijk verblijf zou hebben gehad, zou zijn ontvlucht. Deze inhoudelijke verklaringen worden niet in overweging genomen in het kader van de Dublinprocedure waarbij op basis van de Dublin-III-Verordening de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van verzoek om internationale bescherming wordt vastgesteld.

Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Italië dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties (Maria de Donato, Daniela di Rado, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", last updated 21.03.2018; SFH/OSAR, "Reception Conditions in Italy. Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, in Italy", Bern, augustus 2016) met betrekking tot de situatie in Italië wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Italië blijkt, dat men omdat men verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn in Italië of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als verzoeker om internationale bescherming in Italië automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art.3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men een verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn. In de aangehaalde rapporten van deze bovenstaande toonaangevende en gezaghebbende organisaties zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. In deze verschillende rapporten wordt bovendien ook nergens melding gemaakt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de van de

procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Italië omwille van structurele tekortkomingen in het Italiaanse systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Wat betreft de actuele situatie waarbij er in Italië momenteel een hoge instroom is van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten ten gevolge de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgripen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten dient echter te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekent dat betrokkene na zijn overdracht aan de Italiaanse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld.

Er zijn evenmin recente objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden waaruit blijkt dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in de Italiaanse procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvangmodaliteiten door de verhoogde instroom van verzoekers om internationale bescherming in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zijn.

Wat betreft eventuele elementen van racisme, dient bovendien te worden opgemerkt dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Dit impliceert echter niet automatisch dat wat betreft de behandeling van verzoeker om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers om internationale bescherming dat personen, die aan Italië worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen.

Wat betreft de publicaties in analoge en digitale media met betrekking tot de verhoogde instroom van kandidaatvluchtelingen en economische migranten in Italië en de organisatorische problemen die daar mee gepaard zouden gaan, dient echter te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermelde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn: publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van bovenstaande toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties.

Verder dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform onder meer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU en 2013/32/EU zou volstaan om de overdracht van een verzoeker om internationale bescherming aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de verzoeker om internationale bescherming er zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn verzoek om internationale bescherming te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Departement blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend verzoek om internationale bescherming te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming wordt ingediend, de verzoeker om internationale bescherming niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermelde richtlijnen, in casu

2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asiolverzoek te behandelen, in gevaar brengen.

Niet tegenstaande dat een overdracht dus een schending kan uitmaken in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als verzoeker om internationale bescherming of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van verzoekers om internationale bescherming, in Italië zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Italië te kort schieten of structurele tekortkoming vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van deze rapporten, waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene wordt toegevoegd en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Italiaanse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat in de procedure tot het bekomen van internationale bescherming van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Italië er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Italiaanse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft.

Betrokkene verklaart niet ziek te zijn of medische problemen te hebben. Er zijn in het administratief dossier van betrokkene verder geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Ook in het gesloten centrum 127bis te Steenokkerzeel werd op 04.10.2018 door de centrumarts vastgesteld dat betrokkene niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 EVRM. Er zijn in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Italië. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Op basis van de verklaringen van betrokkene en de elementen aanwezig in het administratieve dossier van betrokkene kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid. Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Uit de verklaringen afgelegd in het gesloten centrum 127bis te Steenokkerzeel blijkt niet dat betrokkene een partner, kinderen of familie in België heeft of in één van de andere lidstaten. Een schending van art. 8 EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

VASTHOUDING

In uitvoering van artikel 28, lid 2: Wanneer er een significant risico op onderduiken van een persoon bestaat, mogen de lidstaten de betrokken persoon in bewaring houden om overdrachtsprocedures overeenkomstig deze verordening veilig te stellen, op basis van een individuele beoordeling en, enkel voor zover bewaring evenredig is, en wanneer andere, minder dwingende alternatieve maatregelen niet effectief kunnen worden toegepast.

van Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend,

REDEN VAN DE BESLISSING

Gelet op Art 1, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, bestaat er een significant risico op onderduiken van betrokkene.

0 1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;

Betrokkene is sinds 09.08.2018 bij Dienst Vreemdelingenzaken gekend. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij een poging ondernomen heeft om haar verblijf te regulariseren.

0 2° de betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt;

Betrokkene gaf bij elke arrestatie een andere identiteit op:

T. G., °01.01.2000, Eritrea;

G. R., °17.06.2001, Eritrea;

G. R., °06.05.2000, Eritrea;

O. G., °06.06.2001, Eritrea;

G. R., °01.08.2000, Eritrea.

0 3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de Wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

0 4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden:

a) een overdracht s -, teruggrijpings- of verwijderingsmaatregel;

b) een inreisverbod dat noch opgeheven, noch opgeschort is;

c) een minder dwingende maatregel dan een vrijheidsberovende maatregel die erop gericht is om zijn overdracht, teruggrijping of zijn verwijdering te garanderen, ongeacht of het om een vrijheidsbeperkende maatregel of een andere maatregel gaat;

d) een vrijheidsbeperkende maatregel die erop gericht is om de openbare orde of de nationale veiligheid te garanderen;

e) een door een andere lidstaat genomen maatregel die gelijkwaardig is aan de maatregelen bedoeld in a), b), c)

of d);

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die haar betekend werden op 09.08.2018 en 25.08.2018. Deze vorige beslissing tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing."

2. Over de vordering tot schorsing

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringend karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt door de verwerende partij niet betwist.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 9 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, opgemaakt te New York op 19 december 1966, goedgekeurd bij wet van 15 mei 1981 (hierna: het BuPo-Verdrag), van de plicht tot horen, van artikel 41 van het Handvest voor de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van het zorgvuldigheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel en het motiveringsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar enig middel onder meer toe als volgt:

A/

(...)

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas e.a. v. Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. Verenigd Koninkrijk, § 107 en EHRM, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (f)). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, §§ 293 en 388).”

B/

(...)

C/

C.1.

(...)

A fortiori dient aan de bestreden beslissing een grondig individueel onderzoek naar de mogelijke schending van artikel 3 EVRM vooraf te gaan.

Ook de raad voor Vreemdelingenbetwistingen liet er tot op heden nog nooit enige twijfel over bestaan dat op het ogenblik van het nemen van deze beslissing een grondig individueel onderzoek dient te gebeuren naar de mogelijke schending van artikel 3 EVRM.

In casu, wordt door verweerster gesteld dat (voorlaatste alinea, pagina 1 bestreden beslissing) dat een schending van artikelen 3 en 8 EVRM niet aannemelijk kan worden gemaakt.

Zij stelt daarbij dat verzoekster verklaart heeft geen medische problemen te hebben, noch dat zij familie heeft in België.

Naderhand gaat verweerster over tot een algemene beoordeling en stereotiepe motivering omtrent de omstandigheden in Italië.

Verweerster pas de situatie niet toe op het individueel dossier van verzoekster.

Op pagina 2 van de bestreden beslissing stelt verweerster dat verzoekster geen concrete situaties, ervaringen of omstandigheden heeft aangemeld.

Verzoekster wenst opnieuw te benadrukken dat verzoekster niet grondig is verhoord en zonder tussenkomst van een tolk.

Ook deze vragen werden door de advocaat met een tolk voorgelegd aan verzoekster.

“1. Did you apply for asylum in Italy ? If so, how far through the process are you ? Still incomplete ? Positive ? Negative ?

Non, je n'ai pas demandé asile en Italie.

2. How long did you stay in Italy ?

Je suis restée en Italie 2 semaines.

3. How did you live in Italy ?

J'ai vécu dans un centre ouvert.

4. If you lived on the street, could you explain what the conditions were like (difficulty finding food, any violence, security problems, etc.) ?

C'était difficile de vivre dans un camp et c'était difficile de venir par train parce que nous avons dû nous cacher dans le train et parce que j'étais malade, j'étais ..., il n'y avait pas de clinique, pas d'école. »

Hieruit blijkt duidelijk dat verweerster ook helemaal geen duidelijk onderzoek heeft gedaan naar de medische toestand van verzoekster.

C.2.

In casu, is er ook geen individueel onderzoek gedaan naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM in het geval van mevrouw. Men beperkt zich tot de algemene situatie en algemene bronnen te vermelden, zonder meer.

Verzoekster is een jonge Eritrese vrouw van amper 18 jaar, dewelke dan ook een kwetsbaar profiel vormt.

Verzoekster is bij haar binnenkomst in Italië geregistreerd en heeft er ook een tijdje doorgebracht in een open centrum. Zij maakt dus voorwerp uit van een Dublin dossier.

Verzoekster wenst te verwijzen naar pagina 74 van het AIDA rapport over Italië (update maart 2018) :

“If returnees had not been placed in reception facilities while they were in Italy, they may still enter reception centres (CAS, collective centres, or SPRAR). However, once arrived in the airports they face a severe lack of legal information on how to access again to the asylum procedure and then, due to the lack of available places in reception structures and to the fragmentation of the reception system, the length of time necessary to find again availability in the centres is in most of the cases too long. Since there is no general practice, it is not possible to evaluate the time necessary to access an accommodation.

It occurs in practice that Dublin returnees are not accommodated and find alternative forms of accommodation such as makeshift settlements. MSF has reported an increase in Dublin returnees among the homeless migrants they assist in Rome in 2017.

If returnees had been placed in reception facilities and they had moved away, they could encounter problems on their return to Italy for their new accommodation request. Due to their first departure, in fact, and according to the rules provided for the withdrawal of accommodation (see Withdrawal of Reception Conditions), the Prefect could deny them new access to the reception system”

Uit dit rapport blijkt dat, wanneer Dublin-terugkeerders die reeds in een opvangcentrum hebben verbleven, bij hun terugkeer naar Italië daardoor problemen kunnen ondervinden.

Noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier kan worden afgeleid dat er aan de Italiaanse autoriteiten bijkomende garanties werden gevraagd.

Enkel in de eerste alinea wordt door verweerster gesteld dat de Italiaanse autoriteiten worden geacht akkoord te gaan met de overnamen, gezien zij geen officiële overname hebben goedgekeurd.

Hierdoor is met zekerheid artikel 3 EVRM en de hoorplicht geschonden.

Verzoekende partij verwijst inzake ook naar het arrest van uw Raad nr. 209 440 van 17 september 2018, waarin de uiterst dringende noodzakelijkheid werd bevolen, omwille van het niet respecteren van de hoorplicht dewelke noodzakelijke was geweest om een individuele schending van artikel 3 EVRM voor Dublin terugkeerders te onderzoeken.

Verzoekster wenst te verwijzen naar pagina 48 van het AIDA rapport over Italië (update maart 2018) :

“The main problem Dublin returnees face when they are transferred back to Italy relates to Reception Conditions and to possible obstacles to accessing the asylum procedure (see Registration) which are, however, a problem common to all asylum seekers.”

Vrij vertaald betekent dit dat de belangrijkste problemen voor de Dublin terugkeerders naar Italië, de opvangmogelijkheden betreffen. Alsook zijn er obstakels voor de toegang tot de asielprocedure.

Dienvolgens loopt verzoekster een reëel risico om geen toegang te hebben tot de opvangstructuren.

Door dit niet te onderzoeken, minstens geen rigoreus onderzoek te voeren, is er een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 3 EVRM aan de orde.

Verzoekende partij verwijst inzake ook naar het arrest van uw Raad nr. 206 426 van 02 juli 2018 2018, waarin de uiterst dringende noodzakelijkheid werd bevolen om diezelfde reden.

De bestreden beslissing werd genomen zonder dat op dat moment een nauwkeurig onderzoek werd gevoerd naar de rechten van verzoekende partijen op bescherming in het licht van de artikel 3 EVRM.

In de bestreden beslissing staat nergens vermeld dat dergelijke onderzoek gebeurd is.

Artikel 3 EVRM werd bij het nemen van de bestreden beslissing geschonden, door gebrek aan een grondig onderzoek in dit verband.

Artikelen 3 EVRM betreft een hogere rechtsnorm die tot doel heeft om rechtsonderhorigen te beschermen tegen misbruiken in hoofde van de overheden onder wiens autoriteit ze vallen. Vanuit die logica kan in geen geval aanvaard worden dat er maar op vertrouwd moet worden dat een onderzoek in een later stadium nog wel plaats zal vinden.

Te meer daar de bestreden beslissing uit zichzelf een uitvoerbare titel uitmaakt.

In casu, kan niet gesteld worden dat er een GRONDIG onderzoek is gebeurd naar een eventuele schending van het artikel 3 EVRM.

Minstens werd er geen INDIVIDUEEL GRONDIG onderzoek gevoerd naar een schending van artikel 3 EVRM.

Huidige bestreden beslissing is onaanvaardbaar en volstrekt inhumaan.

Dat de bestreden beslissingen derhalve dan ook deze artikelen schendt nu voorafgaandelijk geen onderzoek naar schending van de art. 3 EVRM heeft plaatsgevonden.

D)

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker niet afdoende is verhoord in aanwezigheid van een tolk (als dit zou hebben plaatsgevonden dan heeft dit verhoor in elk geval niet grondig plaatsgevonden).

Uit artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten in de EU, volgt het recht op een behoorlijk bestuur. Dit houdt onder meer in dat verzoekers voldoende en correct moeten worden gehoord alvorens er een beslissing jegens hen wordt genomen.

Indien dit geval was, was verweerder gehouden op basis van dit verhoor een definitieve beslissing te nemen, dewelke rekening houdt met een eventuele schending van de mensenrechten, inzonderheid artikel 3 EVRM.

(...)

Verzoeker wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot terugdrijving.

In casu werd verzoeker een terugdrijvingsbeslissing betekend zodat hij sowieso en in elk geval, overeenkomstig het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voorafgaandelijk door verweerder grondig diende gehoord te worden.

In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoeker is."

2.2.2. De verzoekende partij betoogt aldus onder meer dat de verwerende partij nagelaten heeft voorafgaand een grondig onderzoek te verrichten en haar te horen. Zij meent dat uit het administratief dossier niet blijkt dat zij op enig moment grondig werd gehoord over een overname door Italië. Vervolgens wijst zij er ook op dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing een grondig onderzoek dient te gebeuren naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij verduidelijkt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat een schending van artikel 3 van het EVRM niet wordt aannemelijk gemaakt, dat de verwerende partij overgaat tot een algemene en stereotiepe motivering omtrent de omstandigheden in Italië, zonder deze toe te passen op haar individuele dossier. Zij wijst erop dat in de bestreden beslissing gemotiveerd wordt dat zij geen concrete situaties, ervaringen of omstandigheden heeft aangehaald, doch meent zij dat zij niet grondig is gehoord, waarbij zij er onder meer op wijst dat zij op de vraag van haar advocaat hoe zij leefde in Italië, antwoordde dat zij in een open centrum verbleef. Zij betoogt dat er geen individueel onderzoek is gedaan naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM in haar geval, dat men zich beperkt tot de algemene situatie en de algemene bronnen, zonder meer, dat zij een jonge Eritrese vrouw is van 18 jaar en bij haar binnenkomst in Italië geregistreerd werd en er een tijdje doorbracht in een open centrum, dat zij het voorwerp uitmaakt van een Dublin-dossier. De verzoekende

partij wenst te verwijzen naar pagina 74 van het AIDA-rapport over Italië, up-to-date maart 2018 en stelt dat uit dit rapport blijkt dat, wanneer Dublin-terugkeerders die reeds in een opvangcentrum hebben verbleven, bij hun terugkeer naar Italië daardoor problemen kunnen ondervinden, dat noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier kan worden afgeleid dat er aan de Italiaanse autoriteiten bijkomende garanties werden gevraagd, dat enkel in de bestreden beslissing wordt gesteld door de verwerende partij dat de Italiaanse autoriteiten worden geacht akkoord te gaan met de overname, gezien zij geen officiële overname hebben goedgekeurd, dat hierdoor artikel 3 van het EVRM en de hoorplicht geschonden is. De verzoekende partij verwijst naar de arresten van de Raad met nr. 209 440 van 17 september 2018 en met nr. 206 426 van 2 juli 2018. Zij wijst er nog op dat uit pagina 48 van het AIDA-rapport blijkt dat de belangrijkste problemen voor Dublin-terugkeerders naar Italië de opvangmogelijkheden betreffen, dat zij het risico loopt geen toegang te hebben tot de opvangstructuren en dat door dit niet te onderzoeken, minstens geen rigoureuus onderzoek te voeren, er een schending voorligt van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 3 van het EVRM.

2.2.3. Vooreerst stelt de Raad vast, dat waar de verzoekende partij lijkt te willen aangeven dat, indien zij afdoende gehoord was geweest, zij onder meer had kunnen meedelen dat zij verbleven had in een open centrum tijdens haar verblijf in Italië, de verzoekende partij wel degelijk gehoord werd en zij wel degelijk aangaf dat zij in Italië in een 'kamp' verbleef.

2.2.4. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*" Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublinverordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke

waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220). In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeven (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251).

Om te beoordelen of de verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van de verzoekende partij naar Italië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Waar de verzoekende partij erop alludeert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als de verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van 21 december 2011 in de zaak N.S./Secretary of State for the Home Department dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het “*verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*” – artikel dat aldus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM – niet dat een eventualiteit van een ontorende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublinverordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin II-Verordening (thans de Dublin III-Verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *“ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest”* (cf. HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punt 86), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-Verordening bepaalt thans het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor de verzoeker om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Zodoende dient een verzoekende partij aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die haar individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

2.2.5. De verzoekende partij betoogt aldus dat er tekortkomingen zijn in de opvangvoorzieningen voor Dublin-terugkeerders gelet op het gesteld op pagina 48 en pagina 74 van het AIDA-rapport. Zij meent dat de verwerende partij zich beperkt tot de algemene situatie en verwijzing naar de algemene bronnen zonder meer en zonder individueel onderzoek van haar dossier naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM. Zij wijst erop dat zij reeds een tijdje doorbracht in een open centrum in Italië en een Dublin-terugkeerder is. Zij meent dat zij het risico loopt geen toegang te hebben tot de opvangstructuren en dat door dit niet te onderzoeken, minstens geen rigoureuus onderzoek te voeren, er een schending voorligt van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 3 van het EVRM.

2.2.6. Betreffende het recht op opvang in Italië in het kader van het onderzoek naar artikel 3 van het EVRM wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd wat volgt:

“Betrokkene verklaarde op 04.10.2018 en 16.10.2018 in het gesloten centrum 127bis te Steenokkerzeel dat ze graag terug zou willen keren naar Italië. Op 06.11.2018 ondertekende ze bovendien een vrijwillige vertreksverklaring. De betrokkene maakte verder tijdens het verhoor geen gewag van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Italië die door haar als een onmenselijke

of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens haar wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”

En:

“Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Italië dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties (Maria de Donato, Daniela di Rado, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", last updated 21.03.2018; SFH/OSAR, "Reception Conditions in Italy. Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, in Italy", Bern, augustus 2016) met betrekking tot de situatie in Italië wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Italië blijkt, dat men omdat men verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn in Italië of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als verzoeker om internationale bescherming in Italië automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art.3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men een verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn. In de aangehaalde rapporten van deze bovenstaande toonaangevende en gezaghebbende organisaties zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. In deze verschillende rapporten wordt bovendien ook nergens melding gemaakt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Italië omwille van structurele tekortkomingen in het Italiaanse systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Wat betreft de actuele situatie waarbij er in Italië momenteel een hoge instroom is van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten ten gevolge de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgripen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten dient echter te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekent dat betrokkene na zijn overdracht aan de Italiaanse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld.

Er zijn evenmin recente objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden waaruit blijkt dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in de Italiaanse procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvangmodaliteiten door de verhoogde instroom van verzoekers om internationale bescherming in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zijn. ”

En:

“Wat betreft de publicaties in analoge en digitale media met betrekking tot de verhoogde instroom van kandidaatvluchtelingen en economische migranten in Italië en de organisatorische problemen die daar mee gepaard zouden gaan, dient echter te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermelde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook

wat ze zijn: publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van bovenstaande toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties.

Verder dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform onder meer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU en 2013/32/EU zou volstaan om de overdracht van een verzoeker om internationale bescherming aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de verzoeker om internationale bescherming er zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn verzoek om internationale bescherming te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend verzoek om internationale bescherming te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming wordt ingediend, de verzoeker om internationale bescherming niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermelde richtlijnen, in casu 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asiolverzoek te behandelen, in gevaar brengen.

Niet tegenstaande dat een overdracht dus een schending kan uitmaken in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als verzoeker om internationale bescherming of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van verzoekers om internationale bescherming, in Italië zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Italië te kort schieten of structurele tekortkoming vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van deze rapporten, waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene wordt toegevoegd en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Italiaanse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat in de procedure tot het bekomen van internationale bescherming van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM.”

De verwerende partij meent aldus dat de verzoekende partij zelf verklaarde terug te willen keren naar Italië. Voorts wijst zij erop dat de verzoekende partij geen gewag maakte van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Italië die door haar als onmenselijk of vernederend werden beschouwd of die wijzen op een reëel risico op blootstelling aan dergelijke omstandigheden. Daarnaast merkt de verwerende partij op dat op basis van een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties – met name het AIDA-rapport van 21 maart 2018 en het SFH/OSAR-rapport van augustus 2016 – betreffende een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM bij verwijdering naar Italië, niet zonder meer blijkt dat men louter omdat men een verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn in Italië of tot deze kwetsbare groep zou behoren, men kan stellen dat men in Italië automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen. Volgens de verwerende partij zijn in de aangehaalde rapporten geen dergelijke meldingen terug te vinden en wordt nergens melding gemaakt dat het systeem van de opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor Dublin-terugkeerders in Italië onmenselijk of vernederend worden behandeld. Zij wijst erop dat het UNHCR geen rapport heeft gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertonen waardoor Dublin-terugkeerders in Italië onmenselijk of vernederend worden behandeld, dat er evenmin publicaties beschikbaar zijn waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen over te dragen naar Italië omwille van structurele tekortkomingen in de opvangvoorzieningen in Italië waardoor Dublin-terugkeerders in Italië onmenselijk of vernederend worden behandeld. Betreffende de hoge instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten in Italië, stelt de verwerende partij dat dit niet automatisch betekent dat de verzoekende partij na haar overdracht zal blootgesteld worden aan onmenselijke of vernederende behandelingen. De verwerende partij motiveert dat er geen recente objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende organisaties zijn waaruit blijkt dat de opvang door de verhoogde instroom in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zijn. De verwerende partij herhaalt dat hoewel een overdracht een schending kan uitmaken van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest indien er ernstig moet gevreesd worden dat de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke lidstaat te kort schieten waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan een lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden, op basis van een analyse van verschillende rapporten niet kan worden vastgesteld dat men als verzoeker van internationale bescherming, louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van verzoekers om internationale bescherming, in Italië zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest of dat de opvangvoorzieningen in Italië te kort schieten of structurele tekortkomingen vertonen waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan den lidstaat worden overgedragen onmenselijk of vernederend zouden behandeld worden. Uit de rapporten kan volgens de verwerende partij ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Italiaanse autoriteiten, op het leven, de vrijheid of de fysieke integriteit van de verzoekende partij worden vastgesteld.

2.2.7. Nazicht van het AIDA-rapport toont aan dat Dublin-terugkeerders geen specifiek regime genieten en wat de opvang betreft gelijkgeschakeld worden met asielzoekers. Er wordt wel een onderscheid gemaakt naargelang de Dublin-terugkeerder in het verleden al dan niet opvang genoot (p. 74 van het AIDA-rapport).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing verklaarde dat zij tijdens haar verblijf in Italië in een 'kamp' verbleef.

In de nota met opmerkingen wordt niet betwist dat de verzoekende partij tijdens haar verblijf in Italië in een open opvangcentrum verbleef, zoals wordt aangegeven in het verzoekschrift op basis van een vragenlijst van de advocaat aan de verzoekende partij.

Volgens het AIDA-rapport (p. 74), zoals de verzoekende partij ook aangeeft in haar verzoekschrift, kunnen Dublin-terugkeerders die reeds in een opvangcentrum verbleven en daar vertrokken zijn, problemen ondervinden bij hun terugkeer naar Italië voor wat betreft hun nieuw verzoek om opvang. Door hun vertrek zijn de regels met betrekking tot het intrekken van de opvang op hen van toepassing en kan het zijn dat hen de toegang tot opvang wordt ontzegd. Daarnaast kan op p. 74 van het AIDA-rapport eveneens gelezen worden dat het in de praktijk voorkomt dat Dublin-terugkeerders geen opvang genieten en alternatieve vormen van opvang vinden, dat 'MSF' ook een verhoging van Dublin-terugkeerders bij de dakloze migranten in Rome in 2017 heeft gerapporteerd.

De verzoekende partij kan op het eerste zicht gevolgd worden waar zij stelt dat de verwerende partij zich beperkt tot een vermelding van de algemene bronnen doch geen (individueel) onderzoek voert. Er wordt immers gemotiveerd dat op basis van een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties – met name het AIDA-rapport van 21 maart 2018 en het SFH/OSAR-rapport van augustus 2016 – betreffende een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM bij verwijdering naar Italië, niet zonder meer blijkt dat men louter omdat men een verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn in Italië of tot deze kwetsbare groep zou behoren, men kan stellen dat men in Italië automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen. Volgens de verwerende partij zijn in de aangehaalde rapporten geen dergelijke meldingen terug te vinden en wordt nergens melding gemaakt dat het systeem van de opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor Dublin-terugkeerders in Italië onmenselijk of vernederend worden behandeld. Niettegenstaande er uit het AIDA-rapport opvangproblemen blijken voor Dublin-terugkeerders die reeds in een opvangcentrum verbleven en daar vertrokken zijn en de verwerende partij op de hoogte is dat de verzoekende partij in Italië reeds opvang genoten heeft, blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing op het eerste zicht niet op grond van welke concrete elementen of op grond van welke concrete passages uit de voormelde rapporten de verwerende partij van mening is dat niet kan vastgesteld worden dat de opvangvoorzieningen in Italië te kort schieten of structurele tekortkomingen vertonen waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan Italië worden overgedragen onmenselijk of vernederend zouden behandeld worden.

Uit de vermelding in het AIDA-rapport waarnaar de verzoekende partij verwijst blijkt dat er zich opvangproblemen voordoen voor Dublin-terugkeerders en meer specifiek voor asielzoekers die reeds opvang hebben genoten in Italië. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat deze specifieke situatie, van Dublin-terugkeerders die reeds eerder opvang genoten in Italië, werd onderzocht in het licht van artikel 3 van het EVRM. Een dergelijk onderzoek blijkt ook niet uit het administratief dossier. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt ook niet dat de verwerende partij verdere garanties heeft gevraagd aan de Italiaanse autoriteiten. Het administratief dossier bevat enkel een mededeling aan de Italiaanse autoriteiten dat zij geacht worden stilzwijgend akkoord te gaan met de terugname van de verzoekende partij.

2.2.8. Het feit dat de verzoekende partij verklaarde naar Italië te willen terugkeren, doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk, daar het mogelijk is dat de verzoekende partij van de mogelijke problemen bij het herkrijgen van opvang in Italië bij terugkeer niet op de hoogte was. Ook de motieven dat de verzoekende partij geen gewag maakte van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Italië die door haar als onmenselijk of vernederend werden beschouwd of die wijzen op een reëel risico op blootstelling aan dergelijke omstandigheden, zijn niet dienstig in het kader van een rigoureuus onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM, daar uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekende partij reeds eerder als Dublin-terugkeerder werd overgebracht naar Italië, zodat zij alsdan mogelijks ook niet reeds eerder geconfronteerd werd met problemen van herkrijgen van opvang nadat men de opvang heeft verlaten.

Het feit dat het UNHCR geen rapport heeft gepubliceerd waarin gesteld wordt dat de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertonen waardoor Dublin-terugkeerders in Italië onmenselijk of vernederend worden behandeld en dat er evenmin publicaties beschikbaar zijn waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen over te dragen naar Italië omwille van structurele tekortkomingen in de opvangvoorzieningen in Italië waardoor Dublin-terugkeerders in Italië onmenselijk of vernederend worden behandeld, laat op zich niet toe te besluiten dat vaststaat dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel verder kan worden gehanteerd. De verwerende partij kan haar eigen verantwoordelijkheid om op basis van een correcte feitenvinding na te gaan of gelet op de huidige situatie de grondrechten van een asielzoeker al dan niet in het gedrang komen, niet afschuiven op het UNHCR.

Waar de verwerende partij in haar nota met opmerkingen er nog op wijst dat de verzoekende partij meerderjarig is en geen kwetsbaar profiel heeft zoals omschreven in artikel 21 van de Opvangrichtlijn, wijst de Raad erop dat het feit dat de verzoekende partij geen specifieke noden zou hebben of niet getuigt van een extreme kwetsbaarheid, evenmin afbreuk kan doen aan de bovenstaande vaststellingen dat uit de motivering geenszins blijkt op grond van welke concrete elementen uit de vermelde rapporten,

niettegenstaande er uit het AIDA-rapport opvangproblemen blijken voor Dublin-terugkeerders die reeds in een opvangcentrum verbleven en daar vertrokken zijn en de verwerende partij op de hoogte is dat de verzoekende partij in Italië reeds opvang genoten heeft, de verwerende partij van mening is dat niet kan vastgesteld worden dat de opvangvoorzieningen in Italië te kort schieten of structurele tekortkomingen vertonen waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan Italië worden overgedragen onmenselijk of vernederend zouden behandeld worden. Uit voormelde bepaling van de Opvangrichtlijn blijkt dat lidstaten in hun nationale recht tot uitvoering van deze richtlijn rekening houden met de specifieke situatie van kwetsbare personen, doch niet dat de lidstaten enkel gehouden zijn tot het voorzien van opvang voor de kwetsbare personen zoals vermeld in artikel 21 van de Opvangrichtlijn.

2.2.9. Uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij bij haar onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM rekening heeft gehouden met het feit dat de verzoekende partij verklaarde reeds in Italië opvang te hebben genoten, informatie die gelet op de problemen die kunnen rijzen bij het opnieuw verkrijgen van opvang in Italië, van belang kan zijn in het kader van een onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM. Er blijkt op het eerste zicht dan ook niet dat de verwerende partij overgegaan is tot een rigoureuus onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM

2.2.10. *Prima facie* wordt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 3 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

2.2.5. Zelfs indien ervan wordt uitgegaan dat niet duidelijk was wat door de verzoekende partij bedoeld werd met een verblijf in Italië in een 'kamp', stelt de Raad vast dat de verwerende partij geen verdere navraag heeft gedaan naar de omstandigheden, problemen en situatie van haar verblijf in Italië. Hoewel het al dan niet reeds hebben verbleven in de opvang in het kader van een in Italië ingediende asielaanvraag, volgens het AIDA-rapport, aldus een wezenlijk belang kan uitmaken in de beoordeling van artikel 3 van het EVRM, werden er door de verwerende partij geen verdere vragen gesteld of verduidelijkingen gevraagd over de omstandigheden, problemen en situatie van haar verblijf in Italië niettegenstaande de verzoekende partij reeds had aangegeven dat zij in Italië in een 'kamp' had verbleven. De Raad oordeelt dat in dat geval op het eerste zicht, in het licht van de vereiste van een rigoureuus onderzoek van een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel *iuncto* de hoorplicht niet ten volle werd geëerbiedigd.

2.2.6. Het enig middel is in de aangegeven mate ernstig.

2.3. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is conform artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

De verzoekende partij zet haar moeilijk te herstellen ernstig nadeel uiteen als volgt:

“ Een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te haar met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het Procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingebedwistingen, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dit wil zeggen : wanneer het niet kan betwist worden door een redelijk denkend persoon en dus ook wanneer de verwerende partij, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en die voor wat betreft de uiteenzetting van verzoekster, kan beantwoorden (RvSt. 01 december 1992, nr. 41.247)

Tevens kan dit gelding hebben, voor zover de toepassing van deze voorwaarde op een overdreven formalistische of restrictieve manier tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, geen passend herstel zou kunnen krijgen op grond van artikel 13 van het EVRM.

De derde voorwaarde is ook conform de wettelijke vereisten, indien een ernstig middel wordt aangevoerd, dewelke gesteund is op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

Verzoeker wenst uitdrukkelijk te verwijzen naar voornoemde feiten en uiteenzetting;

Gelet het arrest MSS v. België waarin het Hof zich uitspreekt over de waarde van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Bij ontwikkeling van ernstig middel, oordeelt het Hof dat ook de voorwaarde van MTHEN is voldaan door de verzoekende partij (MSS t. België, EHRM, 30696/09, 21 januari 2011). In casu, dreigt verzoekster een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te ondergaan bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Gezien uit de bespreking van de middelen blijkt dat verzoekster geen toegang zal hebben tot opvangstructuren, minstens onvoldoende toegang. De derde voorwaarde is ook voldaan en dient dan ook te worden aangenomen; Aangezien de bestreden beslissing tot gevolg heeft voor verzoeker dat hij ten allen tijde teruggedreven zullen wordt naar Italië, land waarmee zij geen enkele band heeft. De onmiddellijke uitvoering van de bestreden beslissing dreigt dus aan verzoeker een moeilijk te herstellen en ernstig nadeel te berokkenen. De opschorting van de door verweerder betekende beslissing dient dan ook te worden bevolen.”

De verzoekende partij kan gelet op de bespreking van haar grief betreffende artikel 3 van het EVRM worden gevolgd in haar betoog dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing haar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te berokkenen.

Het verweer in de nota met opmerkingen en ter terechtzitting kan hieraan geen afbreuk doen.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

2.4. Aangezien is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden dient de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing te worden bevolen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van het besluit van de gemachtigde van de staatssecretaris van 8 november 2018 tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat, wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend achttien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

N. VERMANDER